

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Tožena stranka: Jean-Louis Anita Dedroog

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 9(4) [Uredbe (ES) št.] 1371/2007⁽¹⁾ z dne 23. oktobra 2007 o pravicah in obveznostih potnikov v železniškem prometu v povezavi s členom 2(a) in členom 3 Direktive 93/13⁽²⁾ razlagati tako, da vedno nastane pogodbeno pravno razmerje med prevozno družbo in potnikom, celo če ta uporablja storitev prevoznika brez vozovnice?
2. Če je odgovor na zgornje vprašanje nikalen, ali se potem varstvo na podlagi pravil o nedovoljenih pogojih razširi tudi na potnika, ki uporabi javno prevozno sredstvo brez vozovnice in je zaradi tega ravnanja v skladu s splošnimi pogoji poslovanja prevoznika, ki se zaradi njihove normativnosti ali zaradi njihove objave v uradni publikaciji države štejejo za splošno zavezujoče, dolžan plačati doplačilo k ceni vozovnice?
3. Ali člen 6 Direktive 93/13 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah – ki določa: „Države članice določijo, da nedovoljeni pogoji, uporabljeni v pogodbi, ki jo s potrošnikom sklene prodajalec ali ponudnik, kakor je določeno z nacionalnim pravom, niso zavezujoči za potrošnika in da pogodba še naprej zavezuje obe stranki na podlagi teh pogojev, če je nadaljnji obstoj mogoč brez nedovoljenih pogojev“ – vedno nasprotuje temu, da sodišče določilo, opredeljeno kot nedovoljeno, omili ali pa namesto njega uporabi splošna pravila?
4. Če je odgovor na zgornje vprašanje nikalen, pod katerimi pogoji lahko nacionalno sodišče potem omili določilo, opredeljeno kot nedovoljeno, oziroma ga nadomesti s splošnimi pravili[?]
5. Če na zgoraj navedena vprašanja ni mogoče odgovoriti abstraktno, se zastavlja vprašanje, ali v primeru, ko nacionalna železniška družba potnika, ki se pelje brez vozovnice in ki ga pri tem zasači, civilnopravno kaznuje z doplačilom, ki se v nekaterih primerih prišteje k ceni vozovnice, sodišče pa ugotovi, da je izterjano doplačilo nedovoljeno v smislu člena 2(a) v povezavi s členom 3 Direktive 93/13, člen 6 Direktive 93/13 nasprotuje temu, da sodišče določilo razglasi za nično in uporabi splošna pravila o odgovornosti za povračilo škode, ki je nastala nacionalni železniški družbi.

⁽¹⁾ UL 2007, L 315, str. 14.

⁽²⁾ Direktiva Sveta 93/13/EGS z dne 5. aprila 1993 o nedovoljenih pogojih v potrošniških pogodbah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 2, str. 288).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Tribunalul Bacău (Romunija) 30. maja 2018 – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu/SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

(Zadeva C-354/18)

(2018/C 294/27)

Jezik postopka: romunščina

Predložitveno sodišče

Tribunalul Bacău

Stranke v postopku v glavni stvari

Pritožnika, tožeči stranki na prvi stopnji: Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu

Pritožnica, tožena stranka na prvi stopnji: SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali odškodnina v višini 400 EUR iz člena 7(1)(b) Uredbe (ES) št. 261/2004⁽¹⁾ zagotavlja predvsem povrnitev premoženjske škode, medtem ko je treba obstoj nepremoženjske škode presojati v skladu s členom 12?
2. Ali znesek neprejetega dohodka, ki presega znesek 400 EUR iz člena 7(1)(b) spada v okvir „ *dodatne odškodnine*“ iz člena 12?
3. Člen 12(1) v drugem stavku določa, da se „[o]dškodnina, ki je odobrena na podlagi te uredbe, [...] lahko odšteje od takšne odškodnine“. Ali je treba zadevno določbo Uredbe razlagati tako, da nacionalnemu sodišču prepušča prosto presojo o tem, ali je treba znesek odobrene odškodnine v skladu s členom 7(1)(b) odšteti od dodatne odškodnine, ali je takšno odštetje obvezno?
4. Če odobrene odškodnine ni treba odšteti od dodatne odškodnine, na podlagi katerih kriterijev naj nacionalno sodišče odloči, ali je treba odškodnino iz člena 7(1)(b) odšteti od dodatne odškodnine?
5. Ali je treba odškodninski zahtevek iz naslova izgubljenega dohodka zaradi neprihoda delavca na delo, ki je posledica zamude prihoda v namembni kraj zaradi spremembe poti, presojati z vidika izpolnitve obveznosti na podlagi člena 8 ali na podlagi člena 12 v povezavi s členom 4.
6. Ali izpolnitev obveznosti nudenja oskrbe potnikov letalskega prevoznika v skladu s členoma 4(3) in 8 Uredbe (ES) št. 261/2004, zajema tudi dolžnost obveščanja potnikov o možnostih spremembe poti, ki jih določa člen 8(1)(a), (b) in (c) Uredbe.
7. Kdo v skladu s členom 8 Uredbe (ES) št. 261/2004 nosi dokazno breme, da je bila sprememba poti ponujena potnikoma v najkrajšem možnem času.
8. Ali morajo v skladu z Uredbo potniki sami poiskati drugi let v namembni kraj in zahtevati od letalskega prevoznika, da jim priskrbi proste sedeže na tem letu, ali mora letalski prevoznik po uradni dolžnosti poiskati potnikom najugodnejšo ponudbo.
9. Ali je treba pri določanju odškodnine upoštevati, da sta potnika sprejela ponudbo letalskega prevoznika, s katero jima je ponudil let za dne 11. septembra 2016, čeprav bi lahko domnevala, da ne bosta poplačana za čas izostanka z delovnega mesta.

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Landesgericht Salzburg (Avstrija) 31. maja 2018 – Barbara Rust-Hackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Zadeva C-355/18)

(2018/C 294/28)

Jezik postopka: nemščina

Predložitevno sodišče

Landesgericht Salzburg